

DE WOEDE VAN DE KONING

'H é!... hé!... word eens wakker!' Anna schudde Edward door elkaar. 'Je moet over een half uur gaan, bereid je voor.' Ze trok de dekens van hem af. Edward opende zijn ogen en rekte zich uit. Buiten was het nog donker, zo vroeg was het. Maar zo te horen waren ze niet de enigen die al zo vroeg wakker waren. Het geluid van schreeuwende vrouwen en jongemannen was tot in zijn kamer hoorbaar. Het rumoer en tumult wakkerde toch wel wat angst bij hem aan. Veel moeders dachten dat ze hun kinderen nooit meer zouden terugzien. Gelukkig zou binnenkort blijken dat die angst voorbarig was, want de bezorgde ouders zouden hun kinderen echt wel weer ongeschonden terugzien.

Anna liep met haar blote voeten over de houten vloer en maakte een lunchpakketje voor Edward klaar. Ze stopte er zijn brood, een stuk worst en een paar gouden munten in. Het waren een paar van de weinige munten die ze nog hadden. Zo snel als Edward kon maakte hij zichzelf klaar voor vertrek.

'En... wat ga je doen als ze je vragen om het Kruis te gaan zoeken?' vroeg Anna.

'Als dat het is waarvoor ik moet komen, dan weet ik het niet,' zei Edward en zijn blauwe ogen glommen. 'Op de een of andere manier wil ik graag gaan, maar aan de andere kant wil ik ook graag bij jou blijven zodat ik over een paar weken bij de bakkerij kan gaan werken.' Anna's blik straalde wat meer rust en vreugde uit nadat ze zijn antwoord op haar vraag had gehoord. 'Maar... ik denk dat mijn wereldje toch een stuk groter is dan dit dorp.' Hij keek snel naar de grond. 'Er is zo veel meer te ontdekken in deze wereld en eindelijk kan ik wat voor Nova Ligna betekenen. Het studeren en werken was toch nooit zo'n succes geweest. Maar als ik de opdracht accepteer, ga ik je wel heel erg missen. Ik kan je niet in de steek laten.' Anna begon van Edwards mooie woorden te huilen.

'Weet je... ik ben zo bang dat ik jou ook nog verlies. Eerst je vader en dan jij, ik kan het leven dan echt niet meer aan. Dan ben ik voor altijd alleen. Jij bent alles dat ik nog heb.' Edward voelde dat er een paar tranen in hem opkwamen. 'Maar doe alsjeblieft wat jij denkt dat goed zal zijn.' Edward keek nog eens goed om zich heen. De haard, het tapijt, de keuken... het zag er allemaal zo vertrouwd uit. Hoe kon hij dit nou achterlaten? Hoe lang zou hij het moeten missen? Een jaar, twee jaar misschien? Hij moest er niet aan denken om zijn vertrouwde huis zo lang te moeten missen. Maar zijn moeder was voor hem de hoogste drempel waarover hij heen moest zien te stappen.

'Ik heb gelukkig nog even de tijd om te beslissen,' zei hij. 'En wat er ook gebeurt, ik zal altijd aan je blijven denken en kom zeker terug, dat garandeer ik je.'

'Ik vind het lief dat je dat zegt,' zei Anna en ze gaf Edward een dikke zoen. 'We zullen wel zien wat er gaat gebeuren.'

Plots werd er stevig op de deur geklopt.

'Open maken!' werd met een barse stem geroepen, waarna nogmaals op de deur werd gebonkt. Toen Edward naar de deur wilde lopen greep Anna nog even naar zijn hand.

'Laat alsjeblieft niet zien dat je vaders ketting draagt,' zei ze. 'Sommige mensen zouden hem graag willen hebben. Verberg hem en wees er voorzichtig mee!'

'Nou vooruit, open maken... open die deur anders gebruiken we geweld!' Edward opende de deur en schrok van het grote gedaante dat voor hem stond en hem compleet in de schaduw zette. Een grote, brede man met een chagrijnige blik keek hem aan. Zijn harige, volle gezicht straalde niets anders dan desinteresse uit.

'Wat een warm welkom,' zei Edward en hij lachte flauwtjes.

'Het is nu geen tijd voor grappen,' zei de man. 'We hebben een zeer strak schema te volgen! Vooruit, instappen!'

Edward gaf Anna nog een laatste zoen en stapte de wagen in.

'Wacht... wacht... wacht!' riep Anna en ze drukte hem nog het lunchpakketje in zijn handen. 'Succes lieverd, zie je gauw weer terug!'

'Mevrouw...,' zei de man en hij gebaarde Anna afstand te nemen. Anna was zeer gespannen. Zou Edward voor de reis kiezen of voor zijn veilige leventje thuis? Op dat antwoord zou ze nog eventjes moeten wachten.

Edward zocht een plekje in de kar. Er zaten alleen maar leeftijdsgenoten in. Hun bleke en angstige gezichten waren allemaal naar beneden gericht. Ze durfden Edward niet eens aan te kijken. Het werd hem al snel duidelijk dat er nog veel meer karren rondreden. Het waren er misschien wel dertig. Allemaal jongens van achttien en negentien jaar oud.

De koetsier floot eventjes naar zijn paard en ze reden aan. De bankjes in de kar waren hard en zaten oncomfortabel. Bij elke hobbel klapten hun ruggen tegen de houten leuning. Het enige waarmee ze blij waren was het canvas waarmee de wagen was overdekt. In geval van regen zou dit hun hoofden nog een beetje kunnen droog houden. De chagrijnige man, Drubus genaamd, zat achteraan en hield de jongens in de gaten. Geen van hen mocht ontsnappen.

De lucht trok dicht en het begon inderdaad te regenen. De koetsen raasden door de grote plassen modder. De wegen zaten vol gaten en kuilen dus de rit was verreweg van prettig. Uiteindelijk verdween Devonas uit het zicht en daarmee was de reis naar het paleis nu echt begonnen. Gelukkig zou de reis niet zo lang duren, want Aurum en Devonas lagen niet ver van elkaar verwijderd. Edward kon er niet aan denken om nog een paar uur tussen deze vreemde mensen te moeten zitten. Hij probeerde het zich enigszins comfortabel te maken en keek voorzichtig wie er langs hem zat. De jongeman naast hem had bruin haar en donkerbruine ogen.

'Barret!?' siste Edward. 'Ik ben het... Edward.' Barret keek naar links.

'Oh... goddank,' zei hij. 'Ik dacht dat je niet zou gaan.'

'Hoezo dat? Je weet toch dat ik negentien jaar oud ben en wel mee móét gaan,' zei Edward. Barret keek hem verward aan en legde uit dat hij van Anna niets over de reis naar Aurum tegen hem had mogen zeggen. Edward knikte begrijpend en legde uit wat er bij hem thuis had afgespeeld. Barret begreep zijn verhaal volkomen.

'Waarom is iedereen zo stil?' vroeg Edward en hij keek om zich heen. Hij zag allemaal doodsbanige jongens van zijn leeftijd die niet wisten wat er komen zou.

'Ik denk dat ze zich geïntimideerd voelen door Drubus, die chagrijnige man daar,' zei Barret en hij gaf een kort knikje naar links. De man keek alle jongens boos aan.

'Maar waarom is iedereen zo angstig? We komen toch gewoon weer

thuis?' Barret keek Edward dringend aan.

'Dat is omdat jij toevallig al weet waar dit allemaal precies over gaat en deze jongens niet en dat is het verschil,' zei Barret. 'Niet dat ik er zelf zoveel over weet, daar niet van, maar in ieder geval weet ik al meer dan de rest.' Voorzichtig liet Barret hem een klein gouden kettinkje zien die hij van zijn ouders had gekregen. De ketting zou hem geluk brengen en was van zijn grootmoeder geweest.

Het begon harder te regenen en de karren reden allemaal netjes achter elkaar. Het leek wel een optocht. Met hoge vaart reden ze door de bossen. Er was dan ook geen leven buiten de kar te bekennen. Door de regen bleef de lucht donker en grijs en vanachter de bergen kwam de volgende bui al aanzetten, die bui was nog donkerder dan de bui waar ze nu doorheen reden. Af en toe vlogen er een paar zwarte raven achter de karren aan, die tijdens het vliegen een hels geluid maakten. Men moest niets van die raven hebben, want volgens de dorpsbewoners brachten ze ongeluk en waren het spionnen van het Noorder-Land. Zodra de raven ook maar enigszins in de buurt kwamen, werd iedereen abrupt stil. Of dit een dorpsprookje was, wist niemand. Maar je had de grootste zekerheid door maar stil te zijn.

Ook Edward was de verdere reis zeer stil. Hij stoeide met zijn gedachten. Wel of niet op reis? Gevaar opzoeken of veiligheid? Hij hoopte snel achter een antwoord te komen.

'Ik had gisteren zware problemen,' fluisterde Barret. 'Mijn moeder is altijd chagrijnig en overbezorgd. Ze maakte me helemaal gek en ze werd echt om alles boos. Commentaar op dit, commentaar op dat, ze ging maar door.' Edward lachte flauwtjes.

'Dan is dat een teken dat ze om je geeft,' zei hij. 'Het heeft allemaal vast een reden.'

'Stilte!' riep Drubus en hij stond op. 'Ik wil een absolute stilte, begrepen?! Er zijn raven in de buurt, dus wees op je hoede. Niemand mag meer praten!'

De jongemannen bleven angstig zolang de raven rond de karavaan cirkelden.

'Maar meneer, wat willen jullie nou van ons?' vroeg een jongen voorzichtig. 'We weten helemaal niet wat we moeten doen, waarom we met u meegaan en wanneer we weer terug naar huis mogen gaan.' Drubus lachte.

'Koning Murray zal vanmiddag een toespraak houden,' fluisterde hij. 'Je kunt toch wel vermoeden waarover het zal gaan? Het Eiland natuurlijk.' De jongen knikte en leunde achterover.

'Mij is daar nooit iets over verteld.'

'Stom Drubus... ik had mijn mond moeten houden!' zei Drubus en hij sloeg zich vervolgens tegen het hoofd. 'Geen vragen meer! De eerste die nu nog praat, moet naar huis! Ik -ehm- bedoel, die krijgt problemen!' Geen van de jongens durfde daarna nog een woord te zeggen, maar moesten wel lachen om Drubus' fouten.

Toen het iets minder hard begon te regenen, reden ze door de groene heuvels. Al snel stond er langs de wegkant een bekend bordje: "*Aurum 7 km*".

Na verloop van tijd werd het drukker op hun route en de eerste gebouwen kwamen in zicht. Veel jongeren probeerden een glimp van buiten op te vangen, maar dat werd bemoeilijkt door het donkere canvas. Maar zelfs in de regen was Aurum nog mooi. De grote, hoge stadsmuur was mooi gepleisterd en was bedoeld om ongewenste gasten buiten te houden.

Toen de karren bij de stadspoort waren aangekomen, werd er halt gehouden. De kar van Edward stond voorop. Er stapte een chique man uit die hem nog niet eerder was opgevallen.

'Legitimatie en papieren alstublieft,' zei een van de stadsbewakers en hij hield zijn mes stevig vast. De koetsier liet een blauw zegel zien, smiespelde wat en vroeg de wachter terug te stappen.

'Gaat u verder,' zei de stadswachter en hij maakte een kleine buiging met zijn hoofd. Hij blies op zijn fluitje en gebaarde dat alle karren naar binnen mochten rijden. Langzaam reed de karavaan de stad in. Eindelijk leek Drubus wat minder chagrijnig te zijn, want ze waren keurig op tijd binnengekomen.

'Vooruit, kijk maar rond,' zei hij. 'Trouwens, jullie mogen weer praten.' De jongens zetten het weer op een praten en spraken vooral over al die vele en grote bouwwerken die ze nog nooit hadden gezien. Ze vonden de stad fantastisch.

De gebouwen werden steeds groter en overal wapperde de vlag van het Zuider-Land. Duizenden mensen scharrelden over de straten en er was geen verder bewijs nodig dat dit de drukste stad van het land was.

Toen ze eenmaal verder reden, kwamen ze langs de grote kathedraal, de stadssauna en het parlamentsgebouw. Het parlement was het oudste gebouw van de stad. Het was immens groot en iedere steen aan de bovengevel was versierd met krullen, beeldjes en bladgoud. Een kleine jongen met bolle wangen en een lolly in zijn mond stond bij het etalageraam van een bakker en keek vragend naar de betekenis van de voorbijrijdende karavaan.

'Stel dat je daar eens gaat solliciteren?' zei Barret tegen Edward, 'dan kom je als hofmeesterbakker in ons dorp terug.'

'Wie weet,' zei Edward, 'het hangt ervan af wat het betaalt.' Maar de bakkerij was niet waar ze moesten zijn, want het koninklijk paleis zou hun uiteindelijke bestemming zijn. Na een klein kwartier door de grote winkelstraten van Aurum te hebben gereden, arriveerden ze bij het buitenhof van het koninklijk paleis. Het paleis droeg de naam: "*PVV*" oftewel, het Paleis Van de Welvaart.

Uiteindelijk stonden ze stil voor een groot, metalen hek.

'Stop!' riep een van de wachters. Een lange rij wachters bewaakte de ingang van het paleis. Ze hadden allemaal een hellebaard in hun handen, die zo te zien goed geslepen was. 'U komt alleen verder indien u het blauwe zegel hebt.' De koetsier smiespelde weer iets in de oren van de wachter en liet daarna het zegel zien. Snel daarna blies iemand al op een fluitje. Het hek werd geopend zodat de karren naar binnen konden rijden. Toen de laatste koets het terrein op was gereden, ging het zware valhek weer dicht. Drubus stapte uit en keek de koetsier vragend aan.

'De andere karren moeten opschieten, de koning heeft een hekel aan wachten,' zei de koetsier en hij seinde naar de andere koetsiers dat ze vaart moesten maken. 'Ze worden over een half uur al in de zaal verwacht!'

'Jongens, kom op, niet treuzelen en uitstappen!' riep Drubus en hij zwaaide dringend met zijn hand. Al snel vulde de binnenplaats zich met een paar honderd jongens. Ze keken allemaal verwonderd in het rond. Het koninklijk paleis zag er schitterend uit. Het was wel erg spannend om op het terrein van de koning te zijn. De jongens leken wel op jonge honden waarvoor de wereld nog groot en nieuw was.

Er naderde een geluid van iemand die op hakken liep. Al snel kwamen de "klik-klaks" dichterbij. Een vrouwelijke figuur op hoge hakken liep de

trap op naar het bordes, waarvan ze het paleis konden betreden. Op die hoogte kon ze over iedereen uitkijken. Bovendien leek ze erg zelfverzekerd. Met haar zwarte haren keurig in model, knikte ze even naar de koetsiers die vervolgens achter de jongens gingen staan. Ze kuchte even om de aandacht te trekken. Iedereen richtte zich tot de vrouw, vol verwachting naar wat ze zou gaan zeggen.

'Welkom in Aurum lieve mensen... of moet ik beter zeggen: "jongemannen",' zei ze. 'Welkom op deze speciale dag.' Ze lachte even en opende haar armen. 'Mijn naam is Angela Sidow. Voor vandaag ben ik jullie begeleider en jullie kunnen bij mij terecht met al jullie vragen.' Angela keek even uit over de sprakeloze gezichtjes van de jongens. 'Jullie zijn uitgenodigd door koning Murray en het is de bedoeling dat wij met een aantal van u over... hoe zal ik het zeggen... nogal gevoelige zaakjes zullen praten.' De jongens smiespelden, maar dat hield op toen Angela's gezicht veranderde in een boze blik. Ze wilde kennelijk niet onderbroken worden.

'Ik wil alleen wel... dat jullie je aan een aantal regels houden,' zei ze en ze keek weer wat liever. Ze klopte een pluisje van haar glimmende lederen rok en sprak verder. 'Raak niets aan, wees stil en praat alleen tegen de koning als je daarom gevraagd wordt.' De jongens smiespelden weer.

'Stilte!' riep Angela. 'Volg mij.' Mevrouw Sidow draaide zich om en liep het paleis binnen. Ze gooide trots de deuren open en keek toe hoe de jongens haar volgden. In een aardig tempo liepen ze de trap op naar de grote toegangsdeur. De jongeren keken opnieuw hun ogen uit, want ze hadden nog nooit zulke mooi ingerichte zalen gezien. Grote edelstenen achter glazen vitrines, schitterende schilderijen en de mooiste bloemboeketten vulden de gangen en zalen. De jongens werden al snel de mond gesnoerd omdat er om de tien meter een wachter patrouilleerde die hen tot stilte maande.

'Zoals jullie zien, wordt dit paleis zeer streng bewaakt,' zei Angela lachend.

'Wat is het groot,' zei Edward. 'Hoe is het mogelijk.' Barret keek op en reageerde.

'Het verschil in welvaart tussen Aurum en de buitengebieden is zo te zien zeer groot,' zei hij. 'Daarom zijn de mensen die niet in Aurum wonen, boos over het feit dat de welvaartverschillen in de

buitengewesten zo groot zijn. Wie weet leidt dit een keer tot opstand.' Edward hoorde maar half wat Barret zei, want hij was onder de indruk van het porseleinen servicegoed, de kroonluchters, de beschilderde plafonds en de afbeeldingen op de vloeren waar ze overheen liepen.

Ineens werd er halt gehouden. De jongens botsten op elkaar en uiteindelijk stond ook de laatste in de groep stil. Angela greep naar haar notitieblok en klemde daar een lange lijst aan vast. Uit haar tasje pakte ze een veer en begon te praten.

'We zijn nu aangekomen bij de troonzaal dus ik eis een onmiddellijke stilte. De koning lijkt vandaag nogal erg ongeduldig. Ik wil dat iedereen in een rij gaat staan en zijn mondje dichthoudt. Indien je aan de beurt bent vertel je me je naam en kun je doorlopen. Diegene zet ik dan op 'present'. Het is niet toegestaan om zonder permissie de zaal te betreden. Mocht je in de zaal geluiden maken of praten, dan wordt je direct door een van de wachters verwijderd.' Er vormde zich een lange rij en de eerste jongens werden naar binnen gelaten. Helaas stonden Edward en Barret helemaal achteraan. Dit kon weleens een hele tijd gaan duren.

'Volgende,' zei Angela en ze zette een vinkje. Na ongeveer een uur wachten waren Edward en Barret aan de beurt. Angela keek over de rand van haar lijstje naar Edward. 'Naam?'

'Edward Luzya,' zei Edward en hij liep verder. Barret werd ook afgevinkt en ze liepen de zaal in. Ze stonden helemaal achteraan, zo vol was de zaal. Het kwam Barret goed uit, want hij hield er van om een beetje uit het zicht te blijven. Ondertussen vinkte Angela de laatste mensen van haar lijstje.

'Zet Andy Paterson en Alfred Boterman op afwezig!' Edward grinnikte en was onder de indruk van haar felheid.

Uiteindelijk sloot Angela de houten deuren en werd het doodstil in de zaal. Alleen het gepiep van haar schoentjes konden ze nog horen. Met haar korte beentjes liep ze naar voren en ging ze op het podium staan. De schitterende zaal vol marmeren pilaren leek op een kathedraal. Maar de grote schilderijen waren nog het indrukwekkendst. De ramen waren gemaakt van gekleurd glas in lood en het podium zag er zeer mooi uit. De grote, gouden troon trok nog de meeste aandacht. Edward zuchtte en keek Barret aan.

'Weer eens wat anders, zo'n rondleiding,' zei hij. 'Ik ben zeer

benieuwd naar wat er gaat komen.' Gelukkig waren de jongens nu allemaal ontspannen, want ze wisten dat de koning niets kwaads in de zin had. Sommigen werden daarom weer wat rumoeriger.

'Maak je niet druk, er gebeurt vast niets speciaals,' zei Barret en hij zag wat beweging op het podium. Achter het podium hing een gigantisch schilderij met daarop een man met kroon afgebeeld. Het moest de koning wel zijn.

Plots klonk er een kuchje en slofte er een man stilletjes het podium op. Zijn zachte mantel en grote, gouden kroon verschenen in zicht. De man keek met zijn donkerbruine ogen over de jongens uit. Hij glimlachte even en probeerde zijn grijsbruine haren achter zijn oren te krijgen. De man ging op zijn troon zitten en bleef een tijdje over iedereen uitkijken. Een gespannen sfeer drong de zaal in en niemand durfde nog adem te halen.

'Ik wist niet dat we bij je opa op bezoek gingen,' grapte Barret.

'Houd stil,' siste Edward. De spanning werd doorbroken toen Angela een buiging maakte en zei: 'Hier is zijne majesteit, koning Murray.'

De koning stond op en keek de jongeren aan. Hij zei geen woord. Het enige dat hij deed was het rondstaren en het onderzoeken van de bange gezichten van de jongens. Hij stond plots op en begon te ijsberen.

'Allemaal bange gezichtjes,' zei hij en er verscheen een kleine grijns op zijn eigen gezicht. 'Terwijl ze nog niet eens weten wat ik ze ga vertellen. Weet iemand waarom jullie geroepen zijn?' Het bleef doodstil en niemand durfde te bewegen.

'Nou!?' riep hij en de jongeren schrokken van het geluid. 'Ik zal jullie wel duidelijk maken waarom jullie hier zijn.' De koning kuchte. Het geluid galmde door de stille zaal. Vurig keek hij de honderden jongens aan.

'Wij zijn volgens mij de enigen die weten waarom we hier zijn,' fluisterde Barret. Edward knikte en durfde niets te zeggen.